

PTUJSKI LIST

Politično gospodarski tednik.

Stane:

Za celo leto K 15—
za pol leta 7:50
za četrt leta 3:80
za 1 mesec 1:30

Posamezna številka 40 vin.

Uredništvo in upravnništvo je v
Ptuju, hiša zdravnika dr. Štuhca.

Rokopisi se ne vrnejo.

Telefon št. 46.

Štev. 14

Ptuj, 6. julija 1919

I. letnik

Cvetlični dan

za invalide in sirote v vojni padlih
bo v nedeljo, 6. julija t. l.

Narodne dame se prosijo, da preskrbe cvetlice. Splošno slov. žensko društvo vabi vse gospe in gospodične na tozadevni sestanek v soboto, dne 5. julija ob 15. uri v veliki dvorani Narodnega doma.

Ptujska gimnazija zasigurana.

Poverjenišstvo za uk in bogočastje je izjavilo, da je pripravljeno otvoriti v Ptuj s prihodnjim šolskim letom celo gimnazijo, če bodo le dani pogoji za njen obstoj.

„Če bo zadostno število učencev, je gimnazija zasigurana, sicer pa ne“, piše g. poverjenik. Hvaležni smo mu za to izjavo, ki kaže popolno umevanje važnosti tega kulturnega zavoda na vsekakor še vedno vročih ptujskih tleh. Prebivalstvu ptujskega okraja bo s tem dana prilika, da bodo mogli pošiljati svoje sinove v šolo doma, tudi one, ki so bili dozdej razkropljeni po tujih zavodih.

Zadostno število dijakov se bo moglo doseči, če se tudi vsi Nemci, ki so bili dozdej na zavodu, zopet prijavijo za nadaljevanje študij na ptujski gimnaziji. Čujemo, da nameravajo nekateri premožni Nemci dati svoje sinove v Ljubljano na nemško gimnazijo ali celo v Gradec. Od Gradca jim odločno odsvetujemo, če že ne iz drugega vzroka, pa vsaj zato, ker bi zbudili s tem korakom sum, da teže preko državnih mej Jugoslavije. Pa tudi Ljubljane jim ne priporočamo.

Zakaj? Res je, da premožnejši sloji za svojo deco lahko žrtvujejo mesečno stotake za študij izven Ptuja. Toda treba je, da po-

kažejo prav ti odločno solidarnost z drugimi, od sreče manj oblagodarjenimi sloji, katerih sinovi radi premoženjskih razmer ne morejo iz Ptuja. Socijalni čut mora premožnike dovesti do tega, da obdrže svoje otroke na domačem zavodu. Če jih pošljejo ven, bi bilo morebiti število dijakov premajhno za ustanovitev gimnazije in tako bi trpeli sinovi revnejših delavskih in uradniških družin, ker bi jim bil študij doma onemogočen, za študij na tujih zavodih pa jim manjkajo sredstva.

Dolžnost bogatih in premožnih je torej, da vzamejo nase morebitne težave prehodne dobe, da s tem povišajo število učencev in tako zadostje zahtevam učne uprave. Saj se jim bodo težave olajšale, kolikor bo sploh mogoče. Sicer pa je po učnih uspehih, ki so jih nemški dijaki dosegli v slovenščini v treh tedenskih urah tekom pičlega pol leta, z gotovostjo pričakovati, da bodo z lahkoto premagali prve težave in s pridom sledili pouku.

Še enkrat torej resno svetujemo Nemcem, naj se solidarno oglašijo za ptujsko gimnazijo; s tem bodo pomagali celim vrstam svojih ljudi do študija, ki bi sicer morali ostati brez šole.

Prijave vseh, dosedanjih in tudi novih dijakov, naj se vpošljejo najkasneje do konca julija t. l. gimnazijskemu ravnateljstvu, da more to učni upravi pravočasno poročati.

Ptujska gimnazija v šolskem letu 1919/20. (Naznanila)

Učni jezik bo v vseh razredih slovenski. Za zadostno število dijakov je cela gimnazija zasigurana.

Šolsko leto se začne dne 16. septembra 1919.

V I. razred se sprejemajo učenci v dveh rokih, dne 5. julija in 16. septembra od 8. do 10. ure v ravnateljski pisarni. Učenci se lahko tudi prej pismeno prijavijo. Predloži se krstni ali rojstni list in šolsko izpričevalo ali

naznanilo. Starost najmanj 10 let, dovršenih vsaj do konca leta 1919.

Sprejemni izpit se vrši omenjena dneva pismeno od 10. do 12. ure, ustno pa popoldne po potrebi. Zahteva se: iz krščanskega nauka toliko znanja, kolikor se ga more pridobiti v prvih štirih letih ljudske šole; iz slovenščine spretnost v čitanju in pisanju, početni nauki iz oblikoslovja, poznavanje pravopisnih pravil, analiza prosto razširjenega stavka; iz računstva izvežbanost v štirih osnovnih računskih vrstah s celimi števili. Izpita iz krščanskega nauka se lahko oprosti, kdor ima v izpričevalu „dobro“ ali „prav dobro.“ Nemščina se ne zahteva.

Ponavljjanje sprejemnega izpita v istem letu na isti ali na drugi srednji šoli ni dovoljeno.

Učenci, ki so že bili na zavodu, se sprejemajo dne 17. septembra od 9. do 11. ure v učilnici VI. razreda; začne se z najvišjim razredom.

Učenci, ki nameravajo prestopiti iz drugih gimnazij na ptujsko, naj pošljejo do 15. avgusta krstni ali rojstni list in zadnje izpričevalo priporočeno ravnateljstvu državne gimnazije v Ptuj, ter se osebno javijo dne 17. septembra od 9. do 11. ure v ravnateljski pisarni. Prejšnja pismena prijava je potrebna, da se pravočasno določi število dijakov.

Ponavljalni in dodatni izpiti bodo dne 16. in 17. septembra, istotako sprejemni izpiti v II.—VIII. razred.

Dne 18. septembra ob 8. uri bo slovesna božja služba v mestni župnijski cerkvi.

Dne 19. decembra ob 8. uri se prične redni pouk.

Sprejemnina in druga plačila se bodo pozneje naznanila. Kdor želi biti oproščen šolnine, naj si že v počitnicah preskrbi premoženjski izkaz, potrjen od davčnega urada in od občine.

Seznamki učnih knjig se bodo dobivali v tukajšnjih knjigarnah.

Zmagoslavni polet Sokola med Srbe.

Nekako ob 15. uri 26. junija so se sestali Sokoli in Sokolice vseh naših pokrajin v Zidanem mostu, da nadaljujejo pot med brate Srbe. Pred Zagrebom so dohajali še naši posavski Dolenjci in Dolenjke.

Polagoma je zadežilo; v Zagrebu smo morali obleči površnike.

Ej Zagreb, Zagreb, ali te je dež ohladil, ali je dež pogasil tvoje luči? Pa tudi sam še nisi ozdravil popolnoma; to vemo, zato ti oproščamo.

Ob 21. uri je zadržal vlak dalje. Ob 25. uri smo v Sisku. Krasen sprejem, vse mesto, posebno mladi svet obojega spola, se gnete po prastrani postaji z zastavicami v rokah in nas obsiplje s cvetjem.

Ob 23. in pol se moraš posloviti; dve himni še in že se pomika vlak med krepkim sokolskim „na zdar.“

Dva stroja teško in brzo puhata po neskočni ravnini, skozi dež in temo. Malo smo

spali, pa kako, saj je toliko bratov in sester, ki jim razburjeno utriplje srce v pričakovanju pogleda na srbsko zemljo.

Zdani se. Tam zadaj, odkoder smo prišli, se trgajo oblaki in nebesna modrina, se blešči skozi nje, svetloba postaja prijaznejša; včasih celo solnce pogleda zvedavo na žitno poljano.

Ob 9. uri 27. junija smo v staroslavnem Siću. Vsa postaja v zastavicah troplemenskega naroda, godba svira, mestni mešani zbor poje navdušeno in dovršeno. Vsipa se cvetje, stiskajo se roke in rosijo oči čakalcev in došlecev v prekipjavajočem navdušenju.

Posloviti se je treba; še dolgo ne bo konca ravnine; na vsaki mali postaji se ustavlja vlak, čim bolj zapuščena je, tem dalje stoji, samo da bi zaslužili tamošnji odurno švabujoči židovski postajni gostilničarji; pa bratje Sokoli in sestre Sokolice imajo zdrave in ostre nosove v veliko žalost in razočaranje izsesovalcem; bratje in sestre postanejo začasni protialkoholiki in pijejo rajši vodo, da si je slaba.

Med vožnjo se vrše v prednjih vozovih

naprej in naprej posvetovanja, izdajajo se povelja, brzo natiskana od urnih sester Sokolic strojepisk. Vse kaže, da bo šlo v najlepšem redu. Živahni, komaj same sebe brzda-joči mladeniči se posvetujejo s krepkimi in že osivelimi, mirnimi in preudarnimi starejšimi brati. Zgovorne, komaj kratkemu krilu odrasle sestre, razpravljajo s Sokolicami — ženami in materami našega ljubkega naraščaja. Skratka cel sprednji del vlaka je podoben veži in stranskim sobam v parlamentu.

Že smo v Indiji. Navdušeni pozdravi, petje, kratko okrepčanje in ajdi dalje, skozi Eruško goro, vedno v divjem diru navzdol po brzo se menjajočih ovinkih; ob starem Dunavu uživamo vso lepoto njegovih bogatih bregov; pol ure še in evo nas v Novem Sadu.

Pet ur nas je pričakovalo celo mesto zunaj na postaji, petkrat je bilo že premočeno; zato nas pozdravljajo samo še najvztrajnejši, najpogumnejši, a še teh je nekoliko tisoč.

Brat Sokol.

(Nadaljevanje sledi.)